Телеграфне агентство Перця

НОВИЙ МЕТОД

ЧЕРНІВЦІ. (ТАП). У системі споживчої кооперації області почали успішно застосовувати новий метод перевиховання хапуг. Цей метод випробували, зокрема, на засудженому до 6 місяців виправно-трудових робіт хапузі на прізвище Хащук В. Ю. Йому доручили відбувати покарання на виборній посаді голови Шубранецького ССТ.

Як повідомляють пайовики, Хащук почуває себе пречудово. Він не тільки успішно «перевиховується» сам, а й зібрав навколо себе для «перевиховання» ще кількох дружків з такою ж, як і в нього, підмоченою торговельною репутацією.

БОРОТЬБА ДВОХ СТИХІЙ

Наш кореспондент з Білої Церкви повідомляє, що мешканці міста, які живуть на правому березі річки Рось на Заріччі, вже багато років спостерігають, як природний дашавський газ бореться з водами річки Рось і не може пробитися на правий берег.

Спроби замінити природний газ обіцянками газифікувати Заріччя успіху не мали. Газ дуже легка і летюча речовина, але обіцянки ще летючіші.

МЕХАНІЗОВАНА КОМОРА

МИРГОРОД. (Наш кор.). Зворушливу турботу про механізацію праці тваринників виявляє правління колгоспу «Зоря комунізму», Миргородського району, Полтавської області. Три роки тому колгосп придбав кормозапарник і кілька доїльних апаратів. Щоб краще зберегти ці механізми од можливого пошкодження, голова колгоспу замкнув їх у коморі, а тваринникам дозволив годувати корів мерзлим жомом і доїти їх, як і раніше, вручну.

Тут, у Миргороді, подейкують, що районні організації збираються преміювати керівників колгоспу «Зоря комунізму» за ідеальне зберігання техніки.

ЮВІЛЕЙНІ ТОРЖЕСТВА

ПОЛТАВА. (Телеграфом). Полтавський облкниготорг готується відзначити ювілей завідуючого книжковим магазином № 8 Елькіна А. І. Ювілейні торжества призначено на квітень цього року. У квітні мине рік, відколи органи міліції викрили в магазині розкрадання на суму 16.500 крб. За цей час облкниготорг не дав жодній волосинці упасти з голови завмага та його підручних. Елькін після крадіжки гуляє по Полтаві, ніби після веселого пікніка.

На всі прохання органів міліції провести глибоку ревізію роботи магазину, облкниготорг відповідає, що в нього для цього немає відповідного штату. Видно, весь штат торгу кинуто на підготовку ювілейних торжеств. Ювілейну комісію очолює особисто директор облкниготоргу т. Давидюк.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Гм... «Ініціатива...», «Ініціатива...» — що має означати це слово?..

ПЕРЕЦЬ

№ 5 (544). РІК ВИДАННЯ XXV Ціна 10 коп. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1965

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

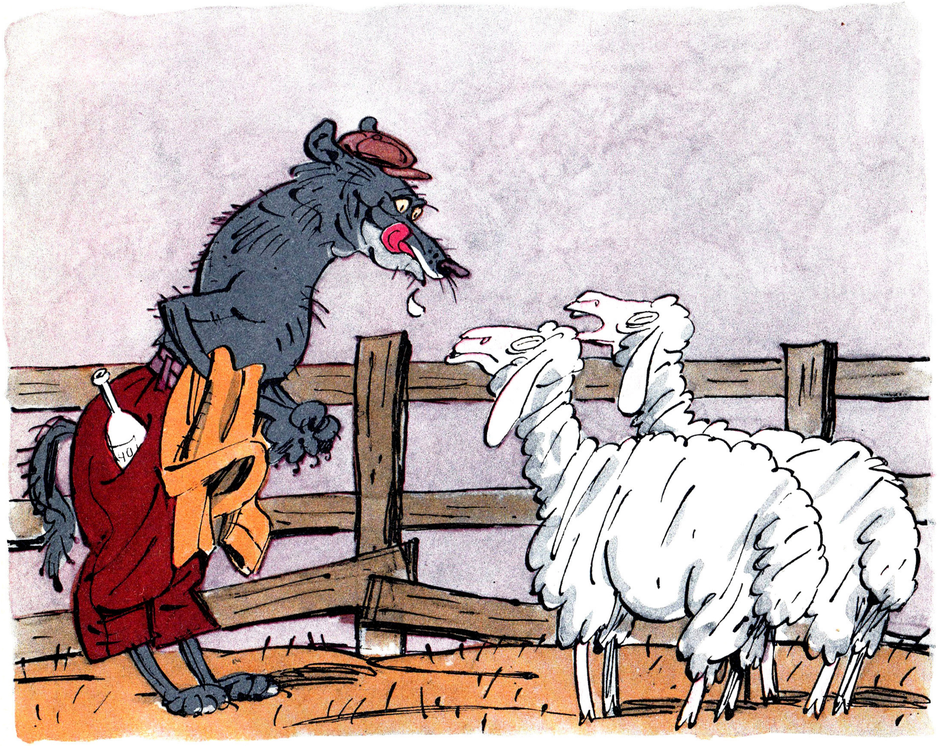

— Мене прислали до вашого колективу на перевиховання!..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

ОБРАЖЕНІ РІЧКИ

Чимало українських річок мають немилозвучні назви. Чи не можна їх раз і назавжди перейменувати, як це часто робиться з містами та селами?

Коли лягла безмовна ніч
Над ріками габою,
Таку вели тихенько річ
Вони поміж собою:

— Хороші назви є в річок! —
Сказали дружно хором,
А нам таке вліпив божок,
Що й вимовити сором.

— То так, то так, сестриці!.. Ох,
Чи ми такі паршиві?! —
Зітхнули ріки вчотирьох
Під назвою Вошиві.

— Та і мені така ж гірка
Судилася планида:
На вигляд мовби й не бридка,
А звусь, пробачте, Гнида.

— А ми удвох хіба гидкі
Чи, може, хуліганки?
Невже ж погані ми такі? —
Спитали дві Поганки.

— А от моє візьміть ім'я,
Куди воно годиться?
Що не кажіть, щось варта я,
А звуть мене Дурниця.

— А я скажу, мені-таки
Ніяк не пощастило,
Мене якісь-то диваки
Дурною охрестили.

— А я украла що хіба,
Скажіте, сестри й братці,
Чи ж то не посміх, не ганьба
Злодіївкою зватись.

Сусідка доленьку кляне:
— Хіба ж я в тому винна,
Що в давнину колись мене
Назвали річка Свинна.

Тієї Свинної рідня
З сльозами скаргу слуха...
— А й справді!..— рохнула Свиня
І хрюкнула Свинюха,

— А ми конячі ярлики
Носить не дуже схильні! —
Гукнули разом дві ріки
Під назвою Кобильні.

— І в нас такий же рішенець! —
Іржали разом стиха
І Закобильня й Жеребець,
Кобилка й Кобилиха.

Коли скінчила нарікать
Конячо-свинська група,
Озвалась ще одна ріка:
— А я зовуся Дупа!..

— І наші назви взяв би грець!
А щоб вони пропали! —
Дуетом разом Гноєнець
І Гнойнище сказали.

По одній мовили річки,
А потім разом, хором:
— Невже ж то нам в усі віки
Такий терпіти сором?!.

Ми хочем, щоб у письмена
Вписали нас навіки,
І щоб красиві імена
Красиві мали ріки.

Розмову річок підслухав
і записав Юрій КРУГЛЯК.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

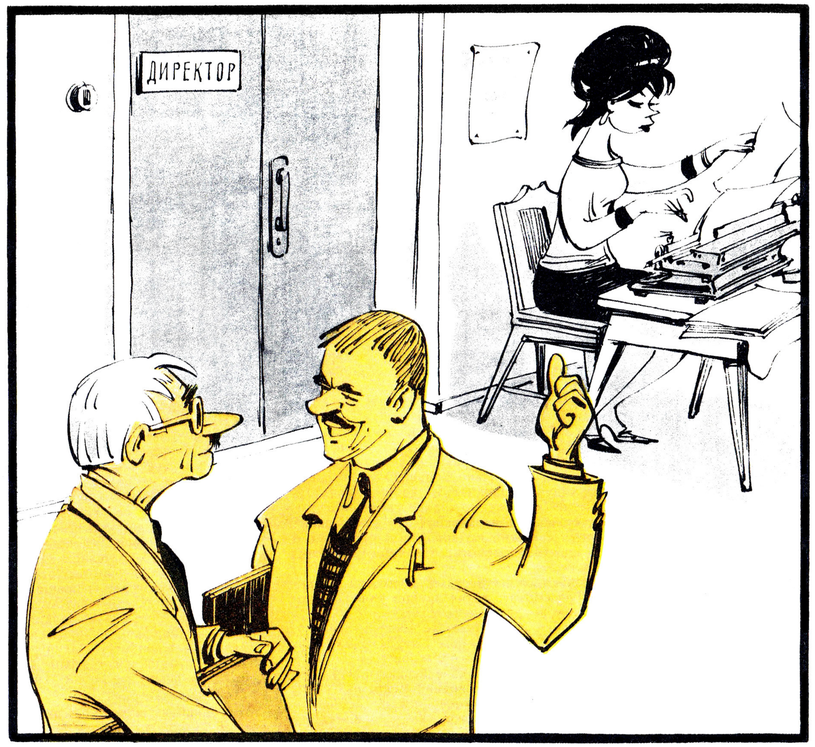

— Через цю секретарку ми вже місяць не можемо потрапити на прийом.

— Сьогодні потрапимо, вчора я з нею розписався.

ОВЕРКО з ХУТОРА

Од його чобіт дьогтем не тхне, бо чобіт він не носить. І баранячої шапки він не носить. І кобеняка не носить теж. Взагалі «знадвору» він нічим не схожий на хуторянина. Гляньте на нього зліва, справа: абсолютний горожанин, до того ж, горожанин культурний.

Але це так вам здаватиметься доти, доки він не розкриє рота.

...Раніше Оверко любив тертися в науці. І як же ж його було туди не пустити, коли він гупав себе пудовими кулаками в груди і декларував:

— Ми люди прості, ми цих ваших інтелігентських штучок не розуміємо! Ми від рала і кувадла.

У науці Оверкові подобалось.

— Що ви мені Ньютонами та Ейнштейнами баки забиваєте? До них ще треба придивитися. Типова буржуазна наука. Я чоловік простий і скажу, що у нас на хуторі жив дядько Никодим, так він, брат ти мій, розбирався в науці краще од всіх ваших Ейнштейнів.

З титанічними зусиллями, оволодівши табличкою множення, Оверко брався керувати науково-дослідними інститутами.

Плутаючи генетику з кібернетикою, він про всяк випадок заперечував і першу і другу:

— Буржуазні витребеньки, інтелігентські штучки!

Між іншим, Оверко так і не спромігся додуматися до того, що «інтелігент» і «інтелект» мають щось спільне.

Власний інтелект Оверкові не заважав. Він його просто не помічав, як, до речі, ніхто його не помічав у Оверка.

Оверко — ворог будь-яких конфліктів — навіть не підозрював, що рано чи пізно мусить виникнути конфлікт між ним і наукою і вирішиться цей конфлікт не на користь Оверка. Так воно й сталося.

Але в літературі і мистецтві Оверко відчуває себе значно впевненіше. Тут його голими руками не візьмеш, бо він борець.

Років з десять Оверко воював з вузькими штаньми, як з проявом ворожої нам культури.

Битва була жорстокою, затяжною і скінчилась не на користь Оверка. Вузькі штани вийшли переможцями і примусили Оверка натягти їх на себе. Сталося це за два тижні до того, як мода знову закапризувала і вузькі штани почали потроху ширшати. Щоб ото було протриматися тих два тижні!

Воював Оверко і з джазовою музикою... І не тому, що був закоханий у музику симфонічну чи оперну. Ні! Оперна партитура для Оверка ще не більше й не менше, як купа нот.

Взагалі кожна музика, трохи складніша, ніж «Гоп, мої гречаники», існує десь поза Оверковою свідомістю, але виступати проти симфоній Оверко чомусь не наважувався. Залишилось воювати з джазом. І воював..

Образотворчому мистецтву поталанило не більше.

Все, що трохи відрізнялося від базарного лебедя, намальованого з допомогою трафарету на старій ковдрі, безапеляційно відноситься Оверком до абстракціонізму.

— І діди наші, і батьки наші того не бачили і нам нічого дивитися. Народ цього не зрозуміє.

Оверко дуже любить говорити про народ і від імені народу. Особливо від імені народу. Хоча, наскільки я розумію, народ його зовсім не уповноважував. Оверко просто не бере до уваги того, що перший-ліпший колгоспник з, так званого, глухого села духовно культурніший від Оверка.

І пояснюється це дуже просто: народ вчився і багато чому навчився, а Оверкові вчитися було ніколи, Оверко повчав. Ну як тут не пригадати слова стародавнього філософа про те, що тільки розумні прагнуть вчитися, що ж до дрімучих невігласів, то вони не вчаться, а повчають.

Оверко завжди знайде теорію, яка б обгрунтувала його примітивні смаки. Оверко вміє бути активним, коли небезпека загрожує його власній шкурі.

Спробуйте висловити нову думку, і ви обов'язково почуєте від Оверка:

— Демагогія!

Демагогія — слово, яке Оверко підслухав не на хуторі, але для захисту свого примітивно-хуторянського смаку і вузького (як штани, які він, зрештою, надів) світогляду, Оверко відкопає ще й не такі «вчені» слова.

...Оверко береться писати романи, музику, малювати картини. Оверко ставить п'єси, витикається з екрана телевізора. Оверко лізе на естраду і читає вірші, написані для нього іншим Оверком. Часто Оверко береться редагувати, і горе авторові, якого він редагує! Оверко любить рецензувати нові книги, спектаклі, кінофільми. Оверко не любить рахуватись з чужими думками, смаками, уподобаннями. У своїх статтях і рецензіях Оверко безапеляційний, як сокира. Але гляньмо лишень на спектакль, поставлений Оверком, чи на створені ним телевечорниці, послухаймо вірші, написані Оверком!

Глянемо, послухаємо і візьмемося за голову.

Леле, на якій Україні ми живемо? На тій, що виплавляє сталі більше, ніж Англія, на тій, що робить штучні алмази, має інститут кібернетики, має більше студентів, ніж у половині капіталістичної Європи, на тій, де атомний реактор така ж звичайна річ, як вітряк на Оверковому хуторі, чи на тій, що рипить на чумацькій мажі у Крим по сіль?

Ні Оверко, ні його творчість, ні його кредо не дадуть нам на це відповіді.

— Демагогія! — скаже Оверко. І все...

...Давно немає дрімучих хуторів на Україні. А дрімучий Оверко якось вижив. І нічого. Живе собі, брикає. На пенсію він не спішить.

Що йому робити на пенсії? Кросворди розв'язувати? Так тут потрібний який-не-який інтелект, сяка-така ерудиція. А звідки вони візьмуться у Оверка?

Хіба що у шашки грати? Тут теж голова потрібна. Перший-ліпший хлопчисько запре Оверка у «сортирі».

Ні-і, йти на пенсію Оверкові не з руки...

Микола БІЛКУН.

ЕКСКУРСІЯ НЕ БЕЗ МОРАЛІ

Виставка.

Одне це слово викликає в нас приємні думки про щось незвичайне, красиве, прогресивне.

За право брати участь у такій виставці змагаються окремі майстри й цілі колективи.

А ось нещодавно ми побували на виставці, за участь у якій ніхто не змагався. Навпаки, всі, хто міг би потрапити в її учасники, молили долю, щоб їх «минула чаша сія».

На цій виставці експонувалися браковані товари.

Її було відкрито у фойє актового залу Київського раднаргоспу.

* * *

У цій кімнаті могли б розгубитися навіть любителі гострих переживань. Перед нею безнадійно б спасували легендарні кімнати жахів.

При одній уяві, що перекошену сорочку Білоцерківської трикотажної фабрики може одягнути людина, стає моторошно. А від погляду на чоловічий халат, пошитий Фастівським ремонтно-побутовим комбінатом, по шкірі бігають мурашки.

Хтозна, може, є глибокий зміст і в продукції Боярської швейної фабрики. Цілком імовірно, що дівочі плаття з абияк вшитими рукавами, рваними петлями, витачками різної довжини спеціально випущені в світ, щоб раз і назавжди відучити приставати надокучливих залицяльників. Єдине, чого не можна збагнути в благородному пориві боярських швейників: чому зимові плаття виходять у світ світлими і з короткими рукавами, а плаття для літа шиються з довгими рукавами і з темної-претемної матерії

Помітно відрізняються на виставці і витвори фабрики імені Рози Люксембург: таких кривих кишень і холош різної довжини немає в інших моделях.

Фабрика «Дитодяг» № 4 пропонує малятам обнову, яку легко можна одягати через ноги і через голову: ширина горловини і низу в кофті — однакова.

На диво різноманітні жіночі капелюшки фабрики головних уборів виробничого об'єднання «Україна». Одні з них за формою нагадують сковорідку або горщик з ручкою всередині, інші — Ейфелеву вежу в мініатюрі. Тільки жінки ставляться до них, як відвідувачі історичного музею до старовинних експонатів: дивляться здаля, але руками торкнутись бояться.

Є на виставці і творіння Житомирської панчішної фабрики. Безрозмірні шкарпетки, випущені фабрикою, так само важко натягти на ноги, як галоші на голову.

Дарницькому шовковому комбінату відведено стенд на цілу стіну. З тканин, представлених тут з грайливими й романтичними назвами «Барвінок», «Юність», можна спокійно шити спецодяг для похоронних ритуалів.

Куточок «Взуття» — суцільна екзотика. Знамениті слова Гамлета «і черевиків ще не стоптала» були б тут недоречними, як гудзик на носі. Якби королева одягла продукцію, скажімо, Бердичівського взуттєвого комбінату або Чернігівської взуттєвої фабрики № 18, то вже через кілька днів вимушена була б чимчикувати до ремонтної майстерні.

Дитячі черевички виробництва білоцерківських і житомирських взуттєвиків грубі і тверді — ними можна забивати гвіздки. А брезентові напівботинки Київської фабрики № 1 навіть тут, на виставці, поза всякою конкуренцією. Їхні автори можуть сміливо прикрасити «Дошку заслужених бракоробів»

Посеред залу стоїть стіл. Сервірований. Мабуть, на той випадок, якщо бракороби забажають у затишній обстановці обмінятися досвідом. Певно, вони так уже звикли до неоковирних речей, що навряд чи зіпсували б їм апетит деформовані салатниці, облізлі тарілки Коростенського фарфорового заводу або криві сахарниці з фабричною маркою Баранівського фарфорового заводу.

* * *

Розповідають, що один дивак, потрапивши до зоопарку, радісно вигукнув: яке щастя, що страшні хижаки сидять у клітках! І тут, на виставці, можна було б радіти з того, що страшні витвори бракоробів живуть під склом і на стендах, якби вас не гризла думка: у першому ж ліпшому магазині гречні продавці обов'язково намагатимуться всунути вам таке страховисько.

Сказати, що покупець дякуватиме за це продавцям, було б перебільшенням. Покупець у таких випадках категорично відмовляється визнавати гасло: «Продавець і покупець, будьте взаємно ввічливі».

Виникає одна з дивовижних головоломок: заради чого торговельні працівники мають вислуховувати емоційні монологи покупців? За які такі гріхи вони повинні мучитись? Виявляється, за гріхи виробничників. Адже закон торгівлі — те, що на полицях, треба продати.

Непідготований читач запитає: а якого дідька захаращувати полиці таким страхіттям? Стали б продавці на захист прилавка від «ширнетребівського» мотлоху і категорично заявили: не пустимо!

Для відповіді на це наївне запитання надаємо слово директорові Київського центрального універмагу Миколі Андрійовичу Наливайку:

— Як, по-вашому, — запитує Микола Андрійович, — чи можна зупинити повідь руками?.. Так само важко відбитися і від недоброякісних товарів. Багато було спроб, намагань поставити бар'єри на шляху браку. Та все марно. От якби на заводах і фабриках, перш ніж курити фіміам за перевиконання плану по валу, цікавилися, а як реалізується їхня продукція, чи купують її? Чи користується вона попитом? Тоді не було б таких виставок. От, приміром, Харківська взуттєва фабрика № 5 надіслала нам туфлі. Перевірили ми їх, і що ж: не держиться підошва, відклеюється. А фабрика виконує план, і працівникам її, мабуть, і премії за хороші показники дають. А що то за «хороші показники»? А то — вал! План по валу виконав — на премію! А що, якби підприємству два плани встановлювали: план прибутку і план реалізації? Тоді не тільки б ми, працівники торгівлі, червоніли за погані товари, а, в першу чергу, й їхні автори. Запевняю — браку б не стало!

Між іншим, нашому універмагу ще поталанило. Нам дозволили складати умови безпосередньо з підприємствами. Вибирайте які завгодно фасони, розміри, — сказали нам.

Ми й вибираємо. Тільки яке пуття у фасоні, коли, скажімо, тканина страхітливого кольору. От і вибирай. А з чого? Нам ще не дають права вибору в асортименті. А це головне. Адже товар, який не користується попитом, не врятує ні красивий фасон, ні підходящий розмір.

* * *

Слово статистиці. З трьох відвідувачів, що приходять до Центрального універмагу, лише один щось купує. А двоє? Двоє тільки розплачуються... марно витраченим часом.

Дивний цей покупець! Він, бачите, має нескромне бажання бути гарним і модним. Нізащо не хоче купувати, наприклад, добротні макінтоші, які йому пропонують за «добротну» ціну. Йому дай плаща. І не такого, скажімо, як київська фабрика «Жовтень» випускає. А сучасного крою. А такого нема.

— А коли буде? — не втрачає надії покупець.

— Скоро буде, — обіцяє продавець, бо у відділі постачання чув, що майстри Одеської швейної фабрики запропонували прекрасний зразок плаща.

Та слідом за зразком прибула і партія. І виявилось, що плащі пошиті значно гірше і зовсім не з тієї тканини, що зразок.

Взагалі, зразок і партія товару такі ж далекі одне від одного, як «виставка мод» і «секція готового одягу».

Ми ходили по виставці у Київському раднаргоспі і нам було дуже прикро. І за керівників підприємств, які стали експонентами цієї виставки. і за керівників Київського раднаргоспу, які допустили, щоб у їхньому економічному районі випускали такі експонати.

П. ТИМЧУК.

Сатиричні мініатюри

СОКИРА ПРО АЛМАЗ

— Непоказний, мені не до вподоби.
Крім того, дуже твердолобий.

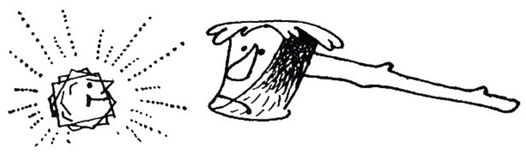

ДОКІР

Цибулі Хрін частенько доріка:
— Ну, ти ж і в'їдлива, гірка!..

СИЛЬНА РУКАВИЦЯ

— Дарма, що зовсім я мала,
А лом так легко підняла.

КИШЕНЬКОВИЙ ЛІХТАРИК

— Діждемся, Сонце ось погасне.
Світилом стану я... Вам ясно?

П. ГРИШКО.

с. Соснівка,
Сумської області.

БЕЗТАЛАННИЙ

— О, я безталанний! Я щастя не маю!
Четверта дружина мене виганяє!
— Здається, ти ще чотирьох жінок мав?
— Так, правда твоя... але я їх прогнав.

А. ТОРЛЮН.

ПРО АВТОМАТИ

Дуже гарна штука ця!
Видно, й совість має,
Бо на лайку покупця
Не відповідає.

В. ОКУНЬ.

м. Дніпропетровськ.

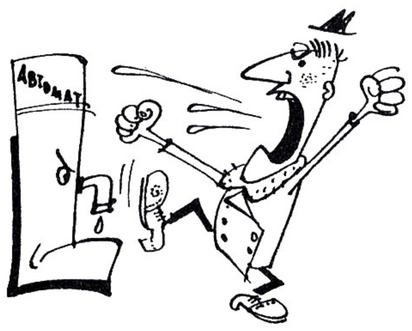

ГОСТИННІСТЬ

Свиня Кота запрошувала: — Друже,
Заходь до нас, полежиш у калюжі!

Л. ФОМЕНКО.

м. Здолбунів,
Ровенської області.

ПОЖАЛІВ...

За стіною — грюкіт, гам,
Хоч — пізня година...
— Мамо! Мамо! Що це там? —
Питає дитина.
— То «козла» б'ють у Петра,
Спи спокійно, сину...
— Та навіщо ж, — син пита, —
Бить вночі скотину?!

Юрій КАВЕРІН.

м. Київ.

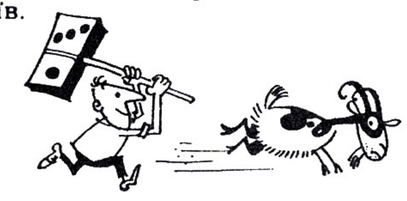

Є ПРИЧИНА

Питає мати сина: — Хомо,
Чого це ти сидиш удома?
І відповів на те Хома:
— Бо йти в пивну—грошей нема.

А. МАНДРІВСЬКИЙ

м. Костянтинівка.

НАЛЯКАЛИ

— Тихо, Вадику, не плач,
Забере он дядько, бач?.. —
Але дядя сам злякався:
— Я од власних відцурався.

О. ГОРЧУК.

с. Джурин,
Вінницької області.

Латиські епіграми

ПРОХАННЯ СПЕКУЛЯНТА

Ви не сійте на моїй могилі
Квіточок — вони мені не милі.
Посадіть, хоча б у два рядочки,
На могилі ранні огірочки.

В. АРТАВС

ДОБРИЙ СУСІД

Курей з городу гнав сердито Криш:
— Киш, окаянні, — галасав він, — киш!
Вже сил нема ганяти вас, їй-богу,
На тік артільний, що через дорогу.

Р. ПРАНАЙТІС.

ВРАНЦІ І ВВЕЧЕРІ

Зранку чуть щораз від нього:
Не візьму більш в рот спиртного, —
А під вечір від спиртного
Не тримають хлопця ноги.

Лаймоніс ПЕЛМАНІС.

Переклав з латиської
Кость ОВЕРЧЕНКО.

СПОРТСМЕН

Не футболіст і не плавець Петро,
Рекордів не встановлював ні в чому.
Він тільки раз з боксером пив ситро
І раз із бігуном ішов додому.

Леон ОЗОЛС.

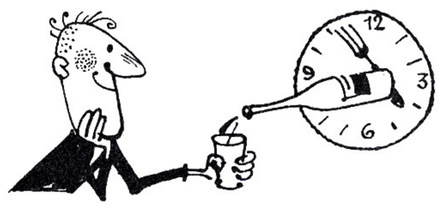

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

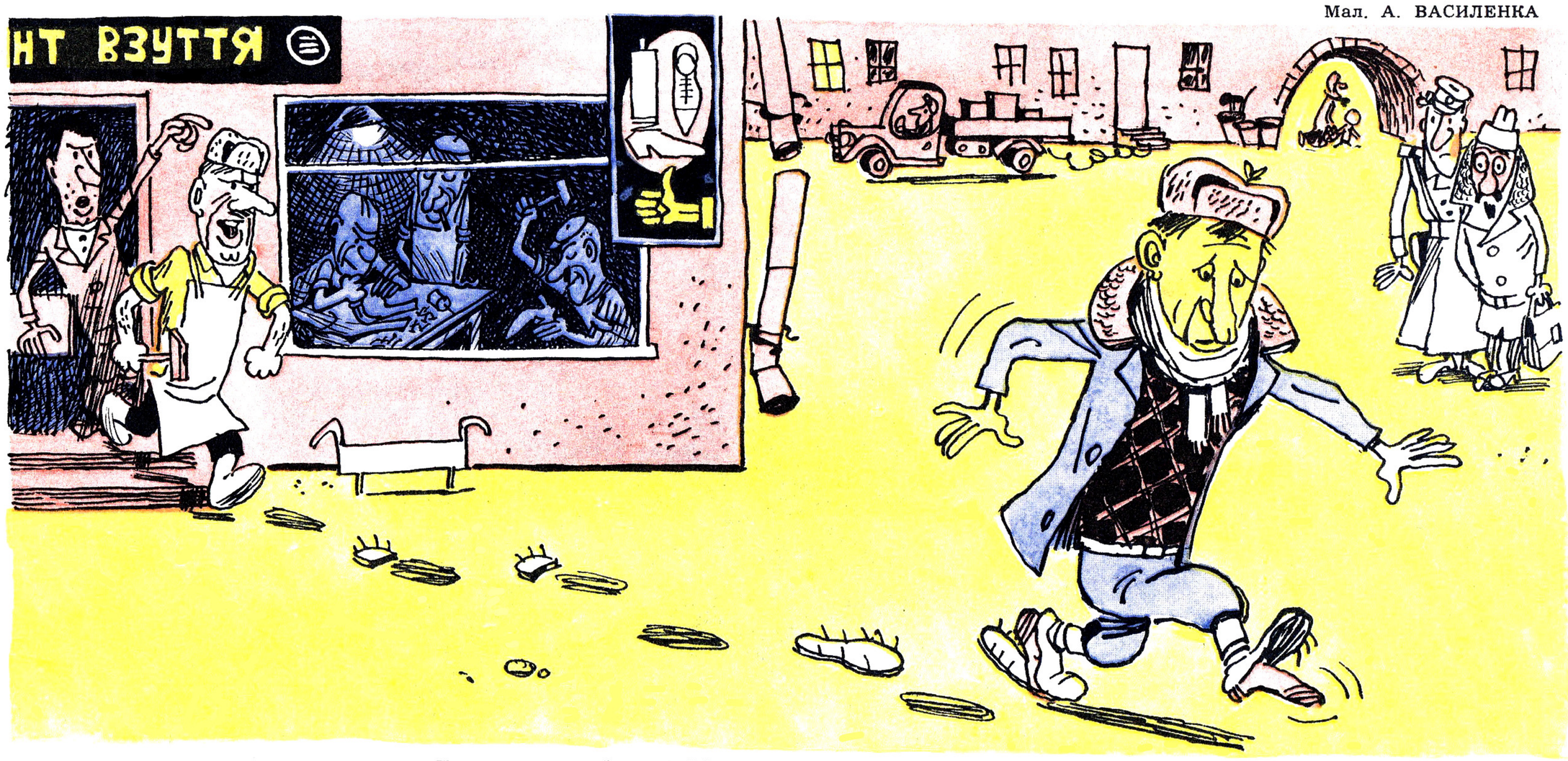

— Товаришу майстер! Він не доплатив карбованця і пішов!
— Нічого. У нашій продукції далеко не зайде.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

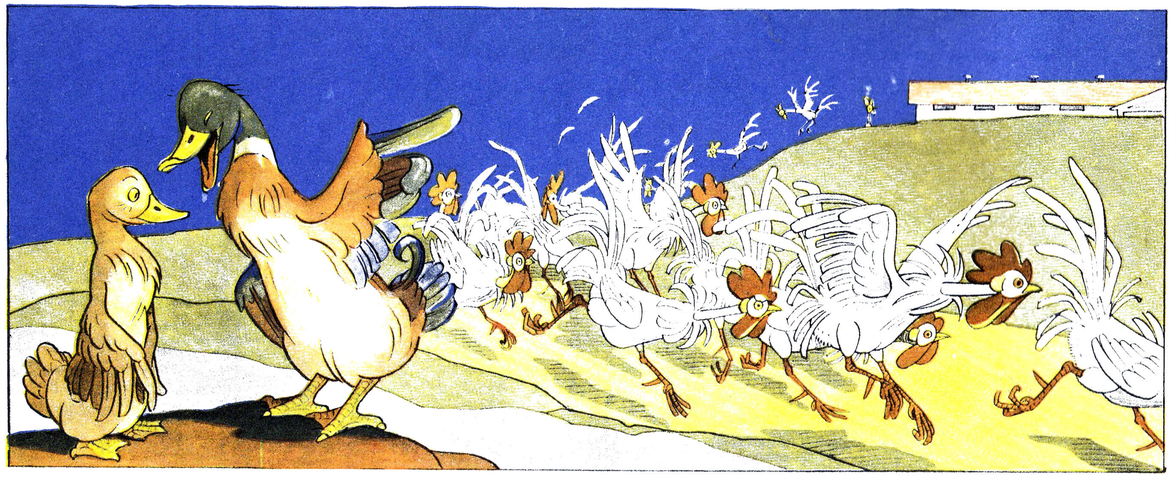

— Куди це наші парубки поспішають?
— У сусідній колгосп до курочок.

АНУМО—ПАРИТИСЬ!

Шумно, людно в кабінеті Олексія Тихоновича Касьяна.

— Олексіє Тихоновичу, звідки брати кукурудзу для птиці?

— Ідіть у баню!..

— Товаришу директоре, куди висипати насіння соняшника?

Ідіть у баню!..

— Олексію Тихоновичу, я знову до вас. Треба ж вирішити питання з гуртожитком. Нема де розмістити людей.

— Ідіть у баню!..

Скажете — хам?

Ні. Помиляєтесь. Директор радгоспу «Боровський» (Куп'янський район, Харківської області) Олексій Тихонович Касьян не з таких. З людьми він ввічливий. А що посилає їх у баню, так це — природно. Баня, яку радгосп у 1962 році збудував у 3-му відділенні, ніколи не буває порожньою: то в ній зберігають насіння соняшника, то засипають качанами кукурудзи, а то заселюють людьми, перетворивши її на гуртожиток.

Усього бувало в цій бані... От тільки води в ній ніколи не бувало.

І не бувало також випадку, щоб хтось мився у ній.

Навіть — директор радгоспу.

Щоправда, директорові можна помитися у себе вдома, у ванній кімнаті. От тільки ванна там — не той.. Коли директорова дружина завела мову про нову ванну, Олексій Тихонович і їй сказав:

— Іди в баню!...

І вона пішла. І перевезла звідти новеньку ванну до себе додому. І тепер директор у тій ванні сам купається, персонально.

Аякже... Чистота — запорука здоров'я.

Не доведи господи, надірве директор своє здоров'я, хто ж тоді дбатиме про добробут робітників радгоспу!..

М. НАСЄДКІН,
секретар парторганізації третього відділення радгоспу.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Чого ці письменники величають себе маститими?
— А того, що обидва однієї масті — сірі.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Начальник БУ-613 «Південспецбуду» В. Г. Колесник розбив «Москвича», а ремонтувати його не схотів. Машина державна, а за ремонт треба платити з власної кишені. А Колеснику шкода власних грошей.

Пересів він на іншу, теж державну, машину і теж ганяв її у власних потребах, куди хотів.

Разом з начальником ганяв машини і головний інженер О. М. Румянцев. Доганялись вони до того, що про це стало відомо Перцеві.

Факти було перевірено на місці. За зловживання своїм службовим становищем керівництво тресту «Південспецбуд» зняло з роботи обох завзятих автомобілістів — і начальника БУ-613 Колесника, і головного інженера Румянцева.

Гр. Одноконь колись завідував олійницею і млином у Катеринопільському колгоспі ім. Леніна. Завідував, аж поки всі не побачили, що у нього і ніс у борошні, й руки в олії. У 1960 р. хапугу засудили до 3 років позбавлення волі.

Одсидів Одноконь, вийшов, а його, мов ту щуку в байці, знову кинули у річку — знову призначили завідувати тією ж олійницею й тим же млином.

Цей «варіант байки» колгоспники написали нам, а ми — прокуророві Чернаської області т. Лисенку.

Як повідомив нам т. Лисенко, прокурор Шполянського району опротестував призначення Одноконя на «злачну посаду», й «щуку витягли з води» — звільнили.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Фінал куба.

perec-ua.
perec-ua.

Ні, товариші дорогі, що там не кажіть, що не говоріть, а мав рацію поет, коли пророк: «Є насолода у бою!..».

Бій, про який ми оце ведемо репортаж, розгорнувся за всіма писаними і неписаними правилами воєнної стратегії. Щоправда, пострілів не було. Гармати голосу не подавали. І якщо деінде тріщали автомати, то це були автомати мирного часу.

Таких металорізальних автоматів на Луганському заводі ім. Пархоменка — чимало. На них, між іншим, обробляються і деталі ланцюгів «ЦДР-1», що їх завод виготовляє для шахтних конвеєрів. Виготовляє з 1960 року.

А до того завод виробляв ланцюги «СКР-11». Їх ще і нині можна побачити на конвеєрах багатьох-багатьох шахт. Потужні, працьовиті і міцні ці ланцюги, однак мають і свою «ахіллесову п'яту» — скребачку. Скребачки на «СКР-11» довго триматися не можуть. Вугілля їх мне, перетирає, ламає, і тоді доводиться зупиняти конвеєр і міняти весь ланцюг.

Щось треба було вдіяти з цією «ахіллесовою п'ятою». Але що?

Відповідь на це наболіле запитання дав десятиголосий хор співа... ні, не співаків, а співавторів.

— Треба, — прогримів той хор, — перевести шахтні конвеєри на ланцюг «ЦДР-1», запропонований нами.

Хор був дружний, злагоджений. І це вирішило долю нового ланцюга: з 1960 року завод ім. Пархоменка приступив до його серійного виробництва.

Чим же новий ланцюг відрізняється од старого?

По-перше, конструктивно він абсолютно не схожий на трудягу СКР-11. По-друге, він — новий. А відтак — йому забезпечено вільний вхід у графу «нова техніка», якої так уперто домагається від підлеглих раднаргоспівське начальство. Словом, авторський колектив зробив усе, щоб «ЦДР 1» нічим навіть не нагадував «СКР-11». От тільки одного він зробити не зміг: сконструювати скребачку, яка не поступалася б перед старою. А втім, це аж ніяк не відбилося на репутації нового ланцюга. Місяць у місяць ширилося його виробництво. Новий ланцюг розгорнутим фронтом наступав на «СКР-11» і загрожував йому цілковитим знищенням.

І раптом — несподіванка: на фронті прорив.

— Караул! — сполошився авторський колектив. — Нас обходять!

— Обходять з тилу! — уточнив директор заводу ім. Пархоменка т. Красиловський.

Начальник ковальсько-пресового цеху того ж таки заводу т. Бариштейн виклав усі розвідувальні дані, здобуті ним під час вилазки до заводського Бюро раціоналізації й винахідництва:

— Нам, — доповів він, — готують удар з тилу робітники нашого ж заводу — М. Є. Зайцев і В. І. Зверев. Вони запропонували штамповану скребачку оригінальної конструкції, цілком придатну для ланцюгів «СКР-11».

— Це ж, виходить, той... — Директор стривожено нахмурив брови. — Виходить, що...

І директор, і начальник цеху прекрасно розуміли, що воно виходить. А виходило так, що скребачка, запропонована раціоналізаторами, діставши схвалення, мала геть витіснити ланцюг «ЦДР-1», як нікому не потрібний. Його доведеться зняти з виробництва.

Такий варіант аж ніяк не влаштовував ні директора заводу, ні начальника ковальсько-пресового цеху. Чому не влаштовував — про це ми скажемо трохи далі. А поки що зазначимо, що зброї перед противником, який наступав на них, вони не склали. Ні. Але й не стали з цієї зброї вести вогонь прямою наводкою. Навіщо! Так і сам можеш дістати по лобі. Краще — відійти на закриту позицію. Артилеристи, ті знають, яку вигоду дає така стрільба: з невидимої для противника місцевості завдаєш йому удар за ударом.

Перший удар упав на голову раціоналізаторів, коли їх пропозицію винесли на обговорення заводської технічної ради.

Розуміється, ні директор, ні начальник ковальсько-пресового цеху нікому своєї думки не нав'язували. Але якось так вийшло, що всі члени технічної ради наче змовилися і про скребачку тт. Зайцева і Зверева сказали своє одностайне: «ні!» Куди після цього не ходили раціоналізатори, куди не потикалися, скрізь чули вони оте категоричне «ні!». Бої місцевого значення для них, як правило, закінчувалися лише поразками.

Та відомо, що навіть артилерія найкрупнішого калібру обмежена дальністю стрільби. Ніякий, навіть найвправніший наводчик не стрельне далі, ніж це може зробити його гармата. Коли тт. Зайцев і Зверев дістались до Харківського заводу «Світло шахтаря», то тут, нарешті, почули перше схвальне слово про свою скребачку. І — не тільки слово. Листом № 9545 від 30 листопада 1962 року керівники заводу «Світло шахтаря» дозволили виготовити за зразком раціоналізаторів певну кількість скребачок для випробування їх на трьох шахтних конвеєрах.

Випробування, що тривали близько трьох місяців на шахті Черкаська-Північна № 2, дали блискучий результат. В акті від 27 червня 1963 року було засвідчено абсолютну перевагу ланцюга СКР-11 з скребачкою Зайцева і Зверева над ланцюгом «ЦДР-1». Авторитетна комісія, що підписала акт, рекомендувала заводові ім. Пархоменка перейти на випуск ланцюгів тільки з цією скребачкою.

Можна уявити, як сприйняв цей документ директор заводу т. Красиловський. Адже ж у нього в шухляді лежали ще й інші документи, в яких було піддано нищівній критиці ланцюг «ЦДР-1» із звичною скребачкою. Щиро кажучи, якість цієї скребачки була нижча всякої критики. Шахтарі руками і ногами одбивались від неї.

Що в такій ситуації мав зробити директор? Здоровий глузд диктував, що він повинен ухопитися за скребачку тт. Зайцева і Зверева, як потопаючий — за рятівне коло, а випуск браку — негайно припинити. Природа щедро наділила директора заводу здоровим глуздом. І він цілком реально оцінював обстановку. Однак його серце нещадно краяли сумніви. На ланцюг «ЦДР-1» штампована скребачка не придатна. Та й кому він, цей недолугий ланцюг, потрібен? Хіба не ясно, що «СКР-11», які працюють на сотнях шахт Донбасу, набагато кращі за нього. Дай ланцюгові «СКР-11» нову скребачку — і він гори переверне!

Так, сухою мовою актів, промовляв здоровий глузд. Та чомусь до цього тверезого голосу директор не захотів прислухатися. До здорового глузду директор круто повернувся спиною і не тільки не припинив, а, навпаки, ще збільшив випуск «ЦДР-1» з ламкими зварними скребачками.

А штампована скребачка? Штампованій скребачці, що її придумали тт. Зайцев і Зверев, директор присвятив патетичний твір, в якому на всі лади розхвалював її достоїнства. А епілогом до цього твору приплив доповідну записку т. Бариштейна, в якій начальник ковальсько-пресового цеху доводив, що виробництво штампованої скребачки економічно себе не виправдовує.

Люди знизували плечима. Люди дивувалися. Людям, які бачили штамповану скребачку безпосередньо в дії, було невтямки, як це її можна вважати економічно не вигідною, коли і шахтам і шахтарям вона приносить лише вигоду. Та, мабуть і справді, згори видніше. Вгорі, на поверхні у директора заводу ім. Пархоменка була інша точка зору на цю скребачку. Він із закритих позицій продовжував вести по ній нищівний вогонь, організовуючи міцну ешелоновану тривалу кругову оборону довкола ланцюга «ЦДР-1». Його виробництво він не припиняв ані на хвилину. На радість збирачам металобрухту наклепав аж 433.000 метрів цього непотребу.

Чому ж т. Красиловський, людина, безперечно, наділена здоровим глуздом, творить таке безглуздя? І чому пліч-о-пліч з ним так уперто обороняє цю безглузду позицію начальник ковальсько-пресового цеху т. Бариштейн?

Тепер, нарешті, можна відповісти і на це запитання. Робиться все це виключно тому, що в списку авторів ланцюга «ЦДР-1», серед інших, красуються і прізвища тт. Красиловського і Бариштейна.

Через це, власне, і розгорілася вся баталія, в якій жертвою став не сам лише здоровий глузд, а ще й 1.316.000 (один мільйон триста шістнадцять тисяч) карбованців державних грошей.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Луганськ.

ПАВЛУ ПАВЛОВИЧУ ВІРСЬКОМУ,

художньому керівникові ансамблю танців УРСР.

(з нагоди шістдесятиріччя)

Од Києва до Парижа
Наробили дивовижі,
І в Канаді і у Штатах
Наші хлопці і дівчата
Дали лиха каблукам,
Дісталося й передам.

А оце уже й у «тата»
Витанцьовується дата.

Тож нехай ще, скільки змоги,
Літ до ста танцюють ноги
Й стільки ж літ співа душа...
Вам уклін і «літа многі»
Від перчанського коша.

Дружній шарж
А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

РОБІНЗОНИ СЕРЕД ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Не було ні кругосвітньої подорожі, ні корабельної катастрофи...

Просто доля, у вигляді дозволу міськради на поселення, закинула цих людей на голий, ще необжитий клаптик чорної масної землі.

Той клаптик самотньо загубився серед розбурханого моря цивілізації. Довкола димлять труби велетенських заводів, мережаться високовольтні лінії електропередач, мчать поїзди й автобуси, а вночі сотнями яскравих зірниць палахкотять вогні численних вікон і ліхтарів.

Тут же — нема нічого: рівнина і тиша.

— І все ж жити можна, — сказали нові поселенці. — Он Робінзон Крузо на безлюдному острові скільки перебивався, і нічого.

Оптимізм — велика сила. Все прийшло в рух, заклекотіло. З'явились фундаменти, потім виросли будиночки, сараї, вималювались рівненькі вулиці, обрамлені штахетами. Зазеленіли деревця.

На знак великих досягнень у розвитку економіки, техніки й освоєння космосу, мешканці дали своїм вулицям символічні назви — Індустріальна та Ціолковського.

Але до робінзонівського благополуччя було ще далеко. На відміну від Робінзона, поселенці не знайшли на своїй території ні виноградної лози, ні дикої кози, ні навіть устриць, не кажучи вже про яйця черепахи. Далеченько від нових жителів і Кременчуцьке море, яке б могло викидати на берег бочки з вином і порохом, ящики з господарським інструментом, солонину та ще корабельні вітрила, щоб шити з них одежу.

А цивілізація вимагала свого. Крім роботи, потрібні ще були крамниці, школи для дітей, різні побутові заклади. Але всього цього нема. Вірніше, воно є, тільки далеко.

До найближчого магазину одним поселенцям треба чвалати кілометр — півтора, іншим — і до трьох кілометрів.

Діткам до школи доводиться тьопати у пітьмі кромішній, а в негоду ще й по грязюці непролазній по 5 кілометрів.

Про лазню та хоч про яку-небудь майстерню індпошиву ніхто й не мріє.

Не завжди сюди і машина швидкої допомоги добереться.

— Ех, був би транспорт!.. — зітхають поселенці.

Якби ж то були мощені дороги! А так до найближчої автобусної зупинки 3—4 кілометри.

Робінзон прожив на острові 28 років.

Наші ж поселенці заволали на третій рік! Оскільки води Дніпрові течуть до Херсона, а скаржитись треба до Києва (бо на місці на їхні скарги ніхто не зважає), вони не кидали пляшок із заявами в Кременчуцьке море. Ні, вони подали про себе тривожну вісточку сучасними засобами зв'язку.

— Допоможіть нам вкусити плодів цивілізації! — в один голос заволали 300 мешканців нового селища. — Далі вже терпіти не можемо!».

І ось на той «СОС» споряджається рятувальна експедиція. Вона прибуває до Кременчука. Адже селище десь тут, хоч координати його ще точно й не визначені.

Добиваємось до заступника голови міськради Сергія Тарасовича Коротича.

— Як живуть у вас люди на вулиці Індустріальній? — питаємо.

Сергій Тарасович зустрів це запитання так, ніби у нього хочуть одержати вичерпні відомості про культуру і побут ірокезьких племен. Він весь напружується, червоніє, заперечливо хитає головою, потім вибухає і кидається в контрнаступ.

— Хіба так зненацька можна на все відповісти? Хіба в мене все ось тут тримається. Це ж треба розібратись, де та Індустріальна. Дайте мені хоч хвилин сорок, я тут викличу кого слід. Розберемось!

— А може б, — наполягаємо,— якось це діло прискорити. Наука ж наша на такий рівень піднялась!

Сидимо. Пригадуємо географію. Доходимо до «широти» і «довготи». Ще раз вивчаємо папери, що надійшли із загубленого клаптика кременчуцької міської території.

І раптом, як ото Жак Паганель з кінофільму «Діти капітана Гранта», Сергій Тарасович підскакує з місця, ляскає себе по лобі і мало не пускається в танок.

— Ура! Згадав! Знаю, де!..

Ху-ти! Ніби гора з пліч звалилась.

— Уявіть собі, — радісно повідомляє голова міськради, — вулиця Індустріальна десь тут, у Кременчуці, в районі автозаводу. Ні, ні, таки точно там. І міроприємства (він так і каже: «міроприємства») деякі пам'ятаю. Значить, так, — Сергій Тарасович почав загинати пальці, — освітити вулиці в селищі ми доручили директорові автозаводу Іванові Митрофановичу Приходьку; замостити вулиці і прокласти дорогу теж, здається, зобов'язано його. А решта, то вже наша турбота, міської Ради.

Тут же Сергій Тарасович Коротич схопив карту міста, попросив лінійку, циркуль і власноручно, як найдосвідченіший геграф, наніс на ту карту обриси нового селища.

І розумно зробив. По-перше, Сергій Тарасович відчув, що якось несолідно блудити в рідному місті, займаючи таку солідну посаду. По-друге, отим робінзонам. котрі, було, загубилися в Кременчуці серед цивілізації, все ж доведеться подавати допомогу. І географія тут не зайва.

І. СОЧИВЕЦЬ,
наш спецкор.

м. Кременчук,
Полтавської області.

ОНУК ТА БАБА

Питає онук у баби:

— Бабо, кому це ти налагодила? Три паляниці, кусень сала, кухоль меду і пряники.

— Понесем богові дар, — відповіла баба.

Зав'язала все те в хустину, взяла онука за руку і пішли до церкви.

У церкві староста забрав у баби миску і поніс на вівтар. Баба молилась. Онук дивився, скільки того дару люди понаносили. Потім повернувсь до баби і питає:

— Бабусю, хіба бог ненажера, що йому ото стільки понаносили?

— Ні, — каже баба, — то попові за труди.

— Отож, бабо, я і думаю, що то не туди, — сказав онук бабі.

Повідомив М. Д. ВОЛОСЮК
з м. Житомира.

Народні усмішки

НЕВДАЛИЙ ПОКУПЕЦЬ

На базарі питає одна жінка в господарки:

— Почім у вас десяток яєць?

— По карбованцю.

— Бачу, у вас є чотири десятки, а мені якраз стільки і треба. То давайте всі...

— О ні, я не можу всіх продати.

— Чому?

— А при чому я буду потім сидіти?

Повідомив І. В. ПАНАЩУК
з с. Бондарі, Дубнівського району,
Ровенської області.

ТЕЛЕФОННА РОЗМОВА

— Алло! Це бюро добрих послуг?

— Так.

— Пришліть, будь ласка, електрика, у мене у квартирі перегоріли пробки.

— Адреса?

— Вулиця Зелена, будинок шість, доктор технічних наук Реостатов.

Повідомив П. К. АЛЕКСАНДРОВ
з м. Одеси

ОДНЕ ЗАПИТАННЯ

Студентам стаціонару повідомили, що на сесії треба буде складати екзамен з нової дисципліни.

— З якої? Коли складати? Хто буде приймати? — посипались запитання.

А коли студентам-заочникам довелось вислухати подібну новину, вони задали лише одне запитання:

— Куди йти?

Повідомив І. БАРОВ
з м. Тернополя.

ПЕРЧЕНЯ

ДОБРИЙ УЧЕНЬ

— Добрий день, дядьку!

— А-а, Ванюшо!.. Здоров, здоров! А куди це ти ідеш?

— У школу.

— А чому портфель такий набитий?

— Як, чому? Тут всього чотири скибки хліба з маслом, кільце ковбаси, шестеро яєць, восьмеро яблук, п'ять груш...

— А навіщо ти так багато їсти набрав?

— Як, навіщо? А що ж я буду робити чотири уроки і три перерви!

— А де ж книжки?

— Гм-м, а й справді, де ж вони! Здається, я їх дома забув...

В. КАДУК.

САШКО ТА ВОВК

— Де вовк? — малий
Сашко гука, —
Давай сюди мерщій
вовка!
А показав хтось хлопцю
муху —
Утік до матері щодуху.

К. ОВЕРЧЕНКО.

ВИКРУТИЛАСЬ

Говорила мати Каті:
— Поскладай цяцьки в
кімнаті.
— Та я в школу
опізнюся,
Там на кухні є бабуся.

Ф. НИКИФОРЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

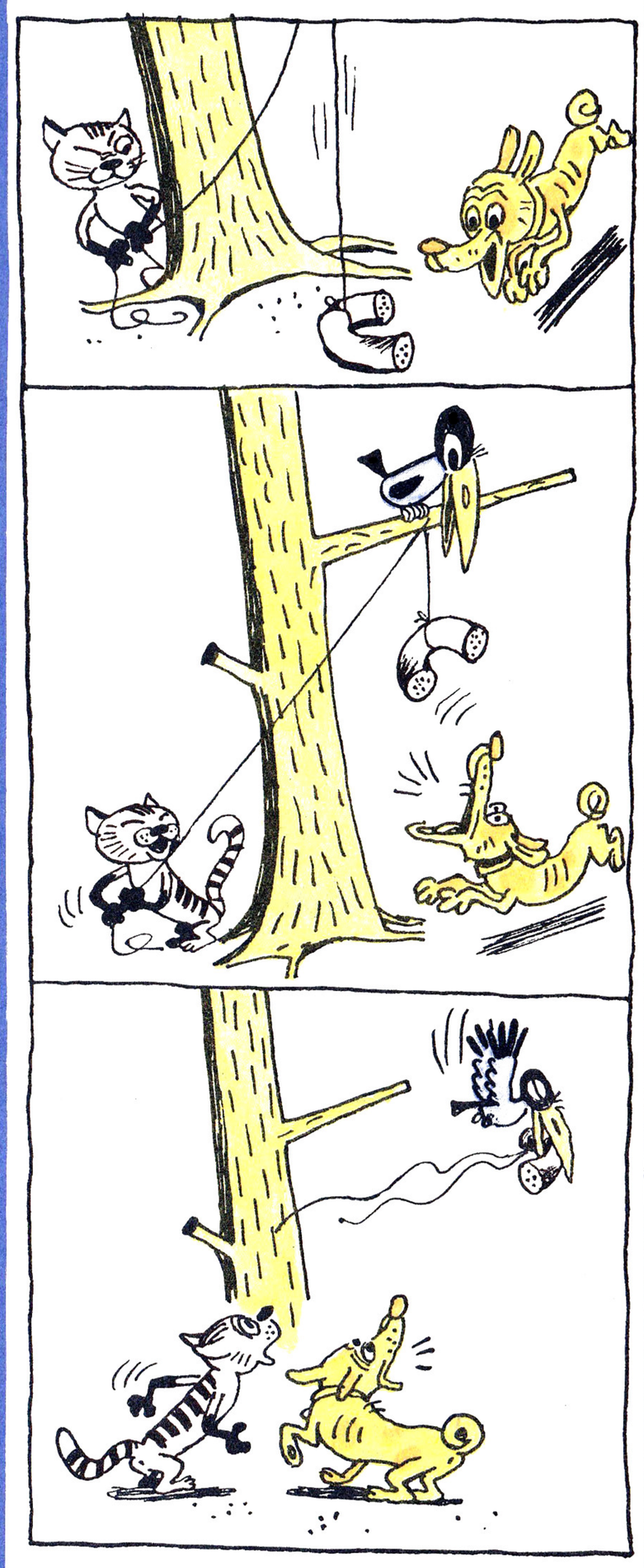

Хто з ким пожартував?

ПРО ЧЕМНІСТЬ

Наталочка підросла і стала добре говорити.

Батьки дуже любили Наталочку і все навчали її чогось нового.

Одного вечора мама й каже:

— Іще, Наталочко, привчайся до чемності.

— А як це! — запитала Наталочка.

— Вітайся з людьми, — пояснив татко.

— А як це! — знову запитала Наталочка.

— Кажи старшим і своїм товаришам «Добрий день», — відповіла мама. — Оце лягай спати, а завтра вже почнеш вітатися. Добре!

Наталочка солодко спала всю ніч, а прокинулась разом з усіма.

— Мамко, молочка! — були перші слова Наталочки.

— А чому ж ти не сказала «Добрий день!»!

— Бо ще ранок, а не день, — відповіла Наталочка.

І. ЛЕБІДЬКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

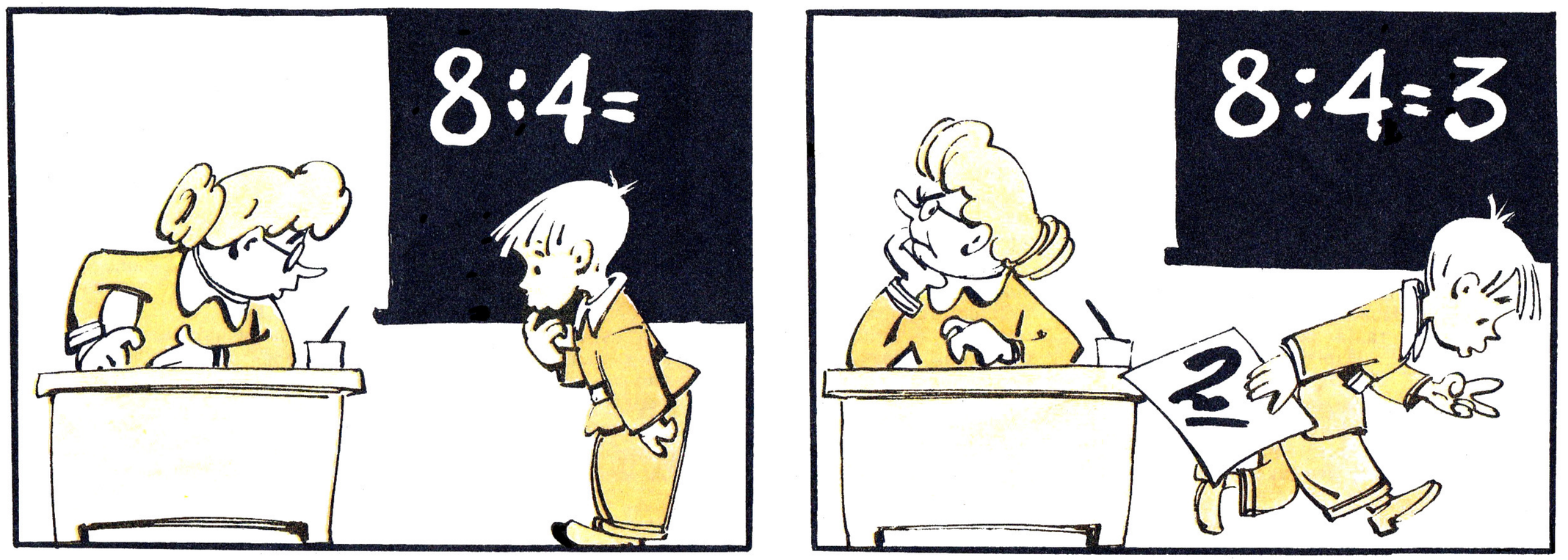

Ясно і без підпису.

Гейнріх ГЕГЕ

АКТИВНИЙ КЛІЄНТ

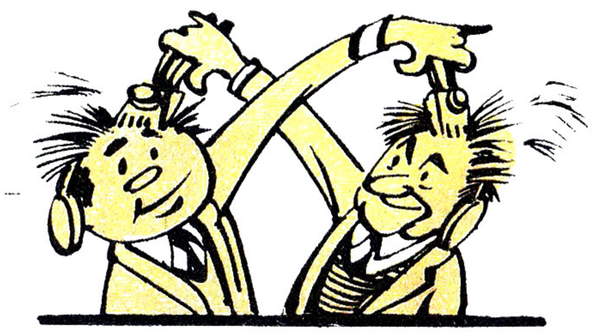

Нещодавно ми дізналися, що і в перукарнях також впроваджуються прогресивні методи праці. Скоро вже не треба буде подовгу чекати в черзі. З цієї нагоди ми взяли інтерв'ю у завідуючого перукарнею «Штюрміше Локе» п. Мессершніта, методи якого поклали початок нової ери в історії перукарства.

Запитання: Як нам відомо, ви запровадили в себе самообслуговування. Як це ви собі мислите?

Відповідь: Моя мета — активізувати клієнтів, щоб вони стриглись.

Запитання: Це треба розуміти так, що кожен клієнт буде сам стригтись?

Відповідь: Ні! Технічно це було б неможливо.

Запитання: У чому ж тоді полягає ваш новий метод?

Відповідь: У тому, що клієнти будуть стригти один одного.

Запитання: Ви маєте рацію. Але як при цьому методі запобігти травмам, — можуть, скажімо, одпанахати вухо.

Відповідь: А клієнти затулятимуть вуха навушниками.

Запитання: Дуже добре. А що робитиме в цей час перукар?

Відповідь: Насамперед, він виконуватиме роль керівника і контролера. Крім того, він, так би мовити, остаточно шліфуватиме зачіски.

Запитання: Отже, якщо ви запровадите свій прогресивний метод, то одного дня стане ясно, що перукар стане зовсім непотрібний? Залишається з'ясувати лише одне: чи зросте при цьому продуктивність праці?

Відповідь: А що ж тут з'ясовувати? Адже наш салон відвідуватимуть клієнти, які йдуть стригтись виключно в робочий час. Отже, на тих підприємствах продуктивність праці значно зросте!

З німецької переклав В. ПЕЛЬВЕЦЬКИЙ.

ФАТАЛЬНИЙ ДЗВІНОК

Задзвонив телефон.

— Слухаю, — кажу.

— Вам не потрібний заступник? — питає ввічливий голос.

Я був спантеличений. Річ у тому, що я і є заступник і, оскільки я сиджу за столом, тримаю в руках телефонну трубку, значить... А може?..

І в мене несподівано затремтіли коліна... Невже мене збираються знімати? Інакше, якого біса став би дзвонити цей тип. Звичайно ж, пронюхав, що звільняється посада!

Але за що? До мене нібито непогано ставився керуючий і навіть здоровкався за руку.

Я днями перебирав у пам'яті події за останні півроку. Хронологія вийшла жахлива. Було все: від запізнень на роботу до прямого ігнорування вказівок начальства.

— Питання, мабуть, уже вирішене, — зрозумів я.

Єдиний вихід — тікати. В іншу установу. Адже десь, мабуть, потрібний заступник Знайду нову посаду — і заяву: мовляв, прошу за власним бажанням...

Дзвоню в одне з управлінь нашого главку. Там у мене приятелька— секретарка.

— Як здоров'я вашого заступника? — починаю здалека.

— Нічого, — каже, — дай бог кожному.

— Він, часом, на пенсію не збирається?

— Ні, — дивується секретарка, — йому ще зарано.

Дзвоню в інше управління. Там у мене інспектор знайомий.

— Заступник на місці?

— Так, — відповідає.

У третій установі, куди я вирішив подзвонити, знайомих не було. Набираю номер самого заступника.

— Іване Семеновичу, вітаю вас! Як працюється?

— Та як вам сказати... — каже невпевнено.

— На пенсію не збираєтесь?

Трубка трохи помовчала.

— Ні, — відповідає нарешті, — якось над цим не замислювався...

Наступного дня знову сідаю до телефону. Набираю номер четвертого управління...

Раптом вбігає керуючий.

— Нас терміново викликають у главк на нараду, — схвильовано каже він. — Дивний випадок: сьогодні вранці заступники начальників трьох управлінь подали заяви про звільнення.

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Василь ЦОНЄВ

НЕЙЛОНОВА ДІВЧИНА

Десь якось змайстрували одну дівчину — зовсім як справжню, тільки що нейлонову. Очі в неї сині-сині — як найкрасивіші сині очі; коса руса-руса — як найкрасивіша руса коса; уста червоні-червоні — як найкрасивіші червоні уста. Кругом дівчина була гарна-гарна — як усі гарні дівчата, тільки що не справжня була, а нейлонова.

Змайстрували її і сказали: «Ану, ходи». Рушила дівчина — не хода, а диво! Ноженята ступають граційно, — то ліва, то права, то ліва, то права; талія вигинається, вся постать тремтить, вії кліпають, коса шелестить!.. Чарівна хода! Ну зовсім як справжня, тільки що нейлонова.

Здибав дівчину один директор. Глянув на неї, остовпів і рота роззявив: ух ти, яка дівчина — просто чудо та диво! А дівча блимнуло на нього своїми синіми очима, погладило русу косу, і по червоних її устах пропливла усмішка — зовсім як справжня, тільки що нейлонова.

Гикнув директор од захвату і одразу ж узяв дівчину на роботу.

Сіла вона собі коло столу і взялася працювати. Пальці їй ворушаться, перо скрипить, і робота іде зовсім як справжня, тільки що нейлонова.

Почали службовці підморгувати та хихикати. Помітив те директор, вельми образився і призначив дівчину секретаркою.

Сіла дівчина в кімнаті поряд з директорським кабінетом і заходилася секретарювати. Приходять відвідувачі, питають: де директор, коли буде нарада, о котрій годині почнеться лекція. Дівчина дивиться на них синіми очима, усміхається червоними устами і дає відповіді — зовсім як справжні, тільки що нейлонові.

Невдоволені співробітники сказали на зборах:

— Лихо, а не секретарка!.. Так ніби й справжня, а все ж таки нейлонова.

Засмутився директор, що так кривдять гарну дівчину. Але не виставляти ж її саму на вулицю! Взяв і оженився на ній. І красиву жінку, гадав, матиму, і їстиму смачні домашні страви.

Закачала дівчина рукави і заходилась обід готувати. Зварила мудрий борщ. Вернувся з роботи директор, узяв у рот одну ложку і виплюнув — якась чудна страва: зовсім наче справжня, тільки що нейлонова.

Махнув директор рукою — нічого, мовляв, за двома зайцями ганятися: щоб і жінка красива, і варила смачно!.. Хай собі сидить у хаті за прикрасу, а він знову харчуватиметься десь інде.

Вернувся увечері директор, і що ж він побачив: якийсь лобуряка вистрибнув з вікна його хати. Схопився директор за голову і питає дівчину: хто то був? А вона усміхається невинною усмішкою — зовсім як справжня та усмішка, тільки що нейлонова.

Розсердився директор і — лясь! — дав дівчині ляпаса. Де й ділося все з кімнати: і коса, і вії, і уста!.. І од дівчини не зосталося нічого— сама тільки купка нейлону.

Переклав з болгарської
Ол. ПАРХОМЕНКО.

Друже Перче!

Не запрошуємо тебе на свято, вибач. Бо в наших квартирах... Хрестись та й тікай! Гудуть «Титани», шумлять примуси, палахкотять плитки.

Це такого подарунка до 8 березня піднесли нам керівники заводу «Будмаш». Ще в лютому 1964 року наказали геть розбирати і викидати з квартир цегляні печі. Обіцяли до 1 травня підвести газ. І... підвели. Сидимо тепер, чекаємо. Гріємось теплими їхніми словами.

Порадь, Перче, де б нам хоч якусь кулінарну книгу знайти, в якій би описувалось про випічку спеціальних пиріжків у... «Титані». Ми хочемо на свято добре пригостити тими «спецпиріжками» начальника газового господарства т. Чубатюка за його неперевершену оперативність.

Мешканці буд. № 25 по вул. Карла Маркса.

м. Слов'янськ.

Ось уже два роки, як у нас поламався місток, який з'єднував дві частини села. Тепер, щоб потрапити на той бік річечки, доводиться їхати аж через село Білеве.

Становище безвихідне. Правління колгоспу «Україна» містка не ремонтує, човнів у нас нема, на вертольот теж ніякої надії.

От і просимо тебе, Перче, допоможи нам прокласти місток до серця голови правління т. Бондарука. Якщо допоможеш, то невдовзі і в нас новий місток буде.

КОЛГОСПНИКИ АРТІЛІ «УКРАЇНА».

с. Кіндратка,
Ізяславського району,
Хмельницької області.

Якщо ти гадаєш, що між нами, пасажирами, і директором Гайсинського автопарку т. Возовничим існує якесь розходження в думках щодо роботи автомобільного транспорту, то ти глибоко помиляєшся.

Директор, затвердивши розклад руху автобусів по маршруту Гайсин — Губник, вимагає від шоферів, щоб вони обов'язково заїжджали на станцію Ладижин. Ми, пасажири, цілком і повністю згодні з цим розумним рішенням.

Не згодні ми лише з водіями автобусів (№№ 3422, 6182, 3421 та ін.), які чомусь вважають, що розклад писано не для них, і навіть не показуються на станції Ладижин.

Ми, пасажири, скаржимося т. Возовничому на свавілля шоферів. А він шле нам співчутливі відповіді і запевняє, що порушників розкладу «суворо попереджено». А водії автобусів продовжують тим часом обминати станцію, незважаючи ні на скарги пасажирів, ні на «суворі попередження» т. Возовничого.

Очевидно, Перче, ці водії мають якісь особливі шоферські права — водити не машини, а свого директора за носа...

Гайсинський район,
Вінницької області.

І. ГНАТЕНКО.

Чи не пішов би ти в баню?!

Тільки не ображайся: нам і справді хочеться, щоб ти навідався до бані, що у нас, у Миколаєві, стоїть на 9-їй слободі, 40.

Найкраще, звичайно, буде, коли ти прибудеш сюди в неділю. Тоді на власні очі побачиш на замкнених дверях бані напис: «Вихідний».

Це — не випадковість. Цю систему завів т. Маховський — начальник ЖКВ заводу ім. Носенка, якому баня підпорядкована: у неробочий день і баня не працює. А що трудящим людям саме в такий день найзручніше митися, — цього наш начальник ЖКВ зрозуміти не хоче.

Може, ти, Перче, йому це втлумачиш? Як не словом, то хоча б тим віничком, що ти при собі носиш.

Такий віник — саме по ньому!

В. ТКАЧЕНКО.

м. Миколаїв.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про перебої в торгівлі господарськими та іншими товарами по селах Чернігівщини йшлося у фейлетоні «У крамницях на полицях» («Перець» № 21 за 1964 р.).

Заступник голови правління Укоопспілки т. Репринцев повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, ствердились. Правління Укоопспілки розглянуло питання про серйозні недоліки в торгівлі по селах Чернігівщини і за припущені хиби винесло догану голові правління Чернігівської облспоживспілки т. Харуті.

★ У тому ж номері, у фейлетоні «Унікальна колекція утилю» розповідалося про те, що Херсонська оптова база «Укроптгоспторгу» приймала браковані товари широкого вжитку і тим самим потурала бракоробам.

Як повідомили редакцію з Української контори «Укроптгоспторгу», фейлетон було обговорено на відкритих партійних зборах херсонської бази. У прийнятому рішенні партійні збори серйозно попередили всіх товарознавців, працівників складів та всіх комуністів, що за прийом та продаж бракованих товарів вони нестимуть персональну відповідальність. Українська контора «Укроптгоспторгу» запропонувала всім керуючим оптовими базами обговорити фейлетон на зборах своїх колективів.

Цю телепередачу ми ведемо з міста Глухова, Сумської області. Перед вами на екрані будівельний майданчик. Тут споруджується гастрономічний магазин. Жителі Глухова мають велику перевагу перед всіма іншими телеглядачами. Цю картину у такому ж незмінному стані вони спостерігають уже два роки.

Повезло глухівцям ще в одному. Багато хто з них бачив і начальника обласного управління торгівлі т. Сітала, який поклав перший камінь у цю будову. З легкої руки Григорія Пилиповича все отак і закам'яніло на рівні першого поверху.

Камінь т. Сітало поклав, а от грошей і на гастроном більше не відпускає і на інше будівництво не використовує. (Торік 150 тисяч карбованців не використав!)

До побачення, товариші! До наступного телебачення.

наш конкурс

Друкуючи «предписание» механіка Великомихайлівського об'єднання «Сільгосптехніки» Кожина П. Г. інженерові колгоспу «Іскра» т. Безреброму В. С., «Перець» оголошує конкурс на розшифрування цього неперевершеного витвору розтриноженої фантазії.

УМОВИ КОНКУРСУ: розшифрування повинно бути повним, точним, чітким. Окремим пунктом виноситься таке питання: скільки потрібно було механікові «прийняти», щоб отак зашифрувати керівну думку?

Відповіді надсилати на адресу Одеського обласного об'єднання «Сільгосптехніки».

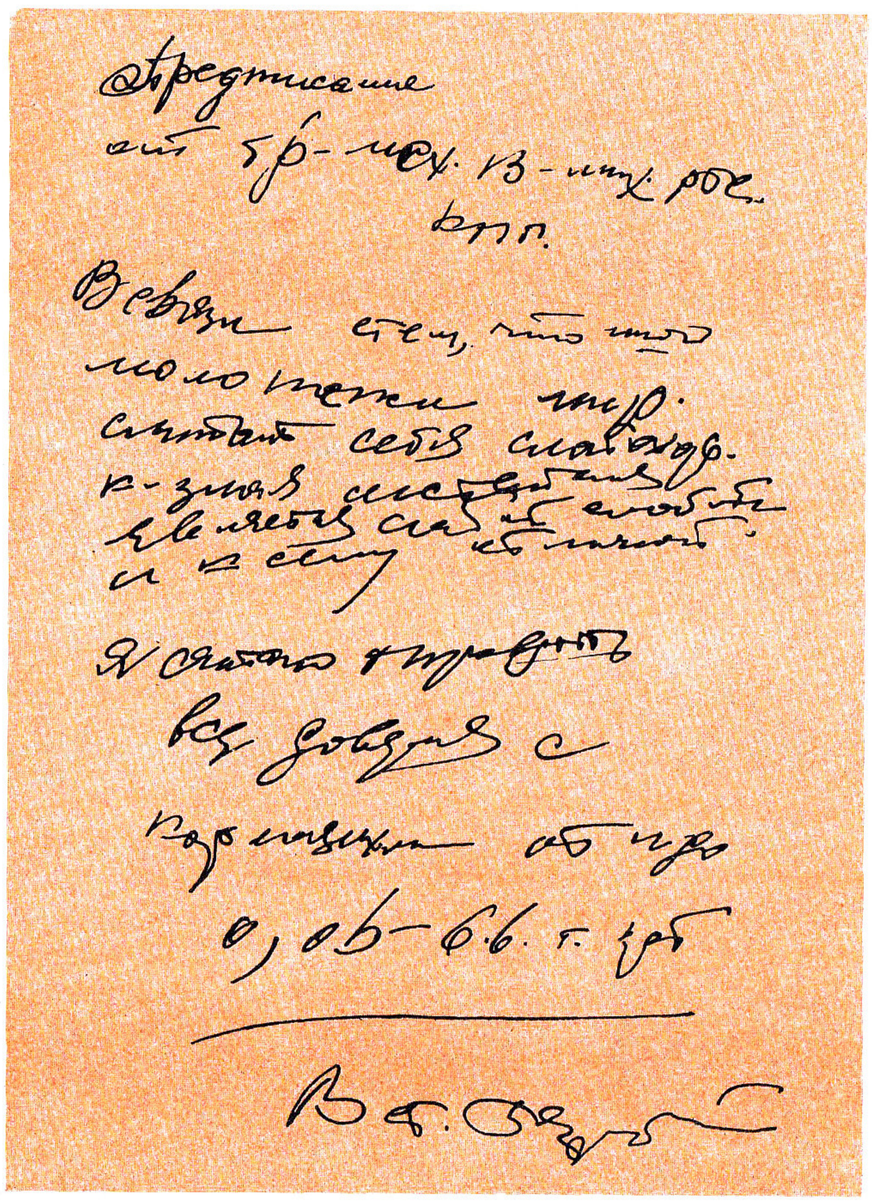

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (544). (на украинском языке). Підписано до друку 19. II. 1965 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09386. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0655. Тираж 500.000 прим.

perec-ua.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua.livejornal.com

Мал. БЕ-ША

— Громадяни, у зв'язку з відсутністю гарячої води, при нашій бані організується гурток моржів.

ВІЄРТ З ПЕРЦЕМ

ПОВЕРНЕННЯ З ПОЛЮВАННЯ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

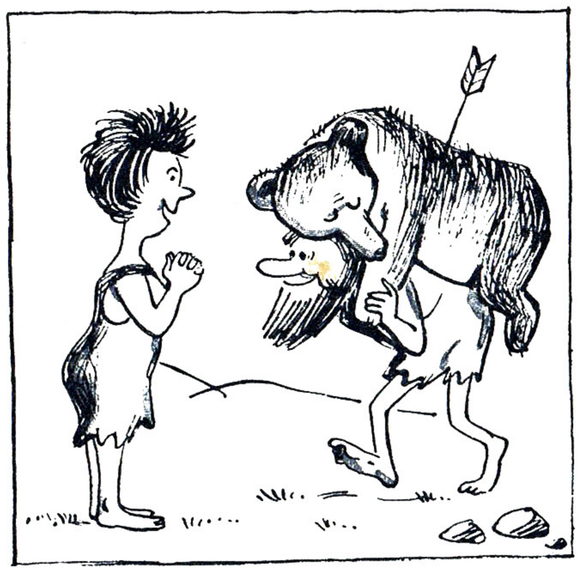

Колись...

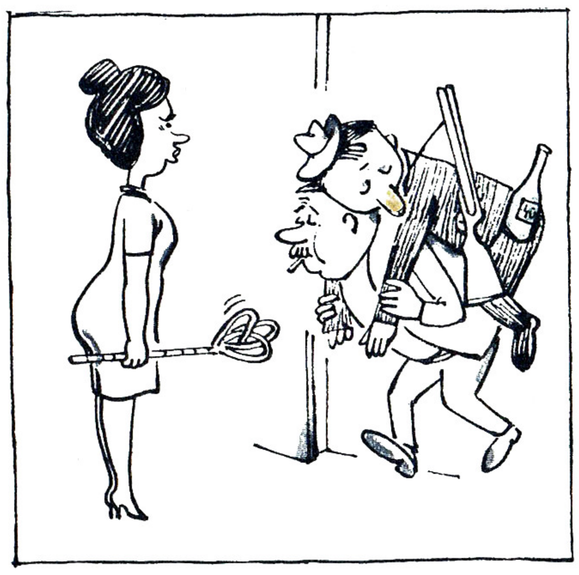

...і тепер.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

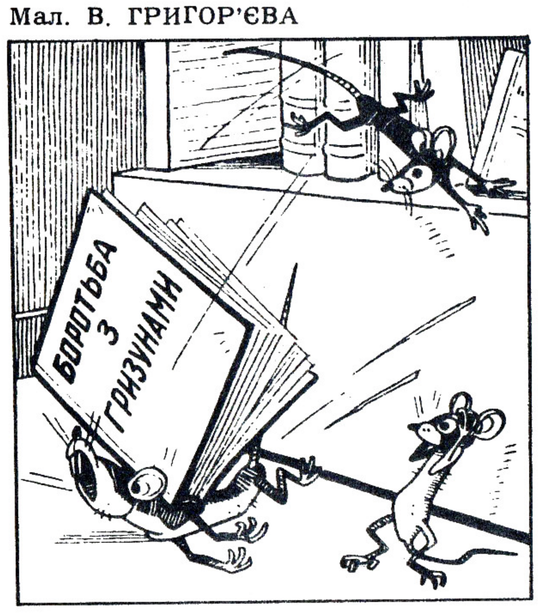

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А що ви скажете з приводу роззяв?..

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

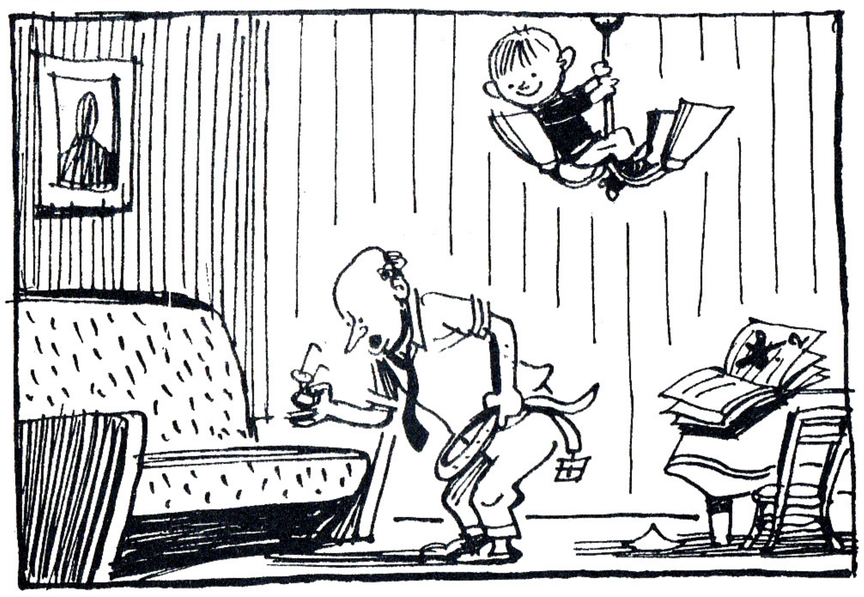

— Вилазь, бо я тобі дам зараз!

Мал. Л. БОЙКА

Піклування про людину.

Телеграфне агентство Перця

СОРОК ТИСЯЧ ЛИСТІВ БУДУТЬ!

Під таким лозунгом колгосп «Батьківщина», Маневицького району, Волинської області, веде боротьбу із Здолбунівським цементно-шиферним комбінатом за одержання 40 тисяч листів шиферу за торішніми нарядами.

Цікаво знати, що протягом минулого року колгосп теж мав справу з листами. Тільки не з шиферними, а із звичайними паперовими, їх теж було мабуть не менше сорока тисяч, бо для того, щоб укрити корівник, колгоспові довелось бити чолом не одній інстанції.

На Здолбунівському цементно-шиферному комбінаті в свою чергу вирішили, що торішні листи і наряди не дійсні, і розпочали нову бюрократичну естафету. Сорок тисяч листів шиферу колгоспові не відвантажуються. Боротьба за шифер триває.

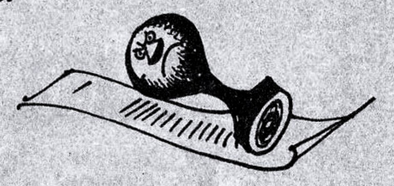

ПЕРЕВІРКА ПОКАЗАЛА

ВАЛКИ, Харківської області. (ТАП). Останнім часом поширилися чутки, немовби в буфеті при місцевому автовокзалі можна випити склянку мінеральної води чи ситра. А дехто казав, що тут є навіть гарячий чай з бутербродами. І що в буфеті просторо й чисто, і пасажирів там обслуговують швидко і чемно.

При перевірці виявилось, що ці чутки не відповідають дійсності. На пліткарів накладено стягнення.

НОВЕ В ЕЛЕКТРИЦІ

Село ХОЛОДИХА, Карлівського району на Полтавщині. (ТАП). Тут внесено деякі поправки до відомого закону Ома. Тепер цей закон можна читати так: канцелярська напруга і бюрократичний опір обернено пропорціональні до електричного струму, про що свідчать стовпи, закопані у 1959 році, і відсутність електрики в селі в році 1965-му.

КОРОТКЕ ЗАМИКАННЯ

ХАРКІВ. (Телеграфом). Коротке замикання сталося в цехах Харківського заводу металоштампувальних виробів, в результаті чого замки, що їх виробляють тут, почали вибувати з ладу, щойно їх вставляли в двері. Поділитися думками з споживачами про причини цього дивного явища дирекція заводу не бажає, — замкнулася в собі!